

A holló

Egyszer egy bús éjfél tájon, míg borongtam zsongva, fájón,
S furcsa könyvek altatgattak, holt mesékből vén bazár,
Lankadt főm már le-ledobbant, mikor ím valami koppant,
Künn az ajtón, mintha roppant halkan roppanna a zár.
„Vendég lesz az”, így tünődtem, „azért roppan künn a zár,
Az lesz, más ki lenne már?”

Óh, az emlék hogy sziven ver: padlómon a vak december
Éjén fantóm-rejtelemmel húnyt el minden szénsugár,
És én vártam: hátha virrad s a sok vén betűvel írt lap
Bánatomra hátha írt ad, szép Lenórám halva bár,
Fény leánya, angyal-néven szép Lenórám halva bár,
S földi néven senki már.

S úgy tetszett: a függöny leng és bíborán bús selymü zengés
Fájó, vajú, sohse sejtett torz iszonyt suhogva jár, –
Rémült szívem izgatottan lüktetett s én csitítottam:
„Látogató lesz az ottan, azért roppan künn a zár.
Késő vendég lesz az ottan, azért roppan künn a zár,
Az lesz, más ki lenne már?”

Visszatérve lelkem mersze, habozásom elmúlt persze,
S „Uram”, kezdtem, „avagy Úrnőm, megbocsájtja, ugyebár?
Ámde tény, hogy már ledobbant álmos főm és Ön meg roppant
Halkan zörgött, alig koppant: alig roppant rá a zár,
Nem is hittem a fülemnek.” – S ajtót tártam, nyílt a zár:
Éj volt künn, más semmi már.